requiritur ad talis effectus eiusdem speciei.

107 Ob 3o. potentia cognoscitiva, ut illa constituitur in actu 1o ad suos actus per species ex parte obiecti, quod etiam causa constituitur in actu 1o per causalitatem possibilem ex parte effectus. R. neg. conseq., quia illa est incompleta ex parte sui ad cognoscendum obiectum, et ideo indiget complemento ex parte ipsius obiecti: at vero causa est ex parte sui completa ad productionem effectus, siquidem in se continet effectum et actionem per suam virtutem productivam, cum omnibus conditionibus requisitis se ex parte causae.

108 Ob 4o. Pater in Divinis constituitur principium Filii in actu 1o per productionem activam ipsius Filii, et simul Pater et Filius eius spiritus sancti per productionem activam, qua illum producunt; ergo eodem modo se habet causa in creatis. R. 1o neg. conseq., quia productio in Divinis est idem cum potentia et ideo per illam constituitur primum in actu 1o; at vero in creatis causalitas, sive actio, non est idem cum causa, immo ab illa egreditur, ideo quae non potest esse illius constitutivum in actu 1o. cum nihil sit productivum sui.

109 R. 2o neg. ass., quod generans in Divinis constituitur in actu 1o per illum et relationem Patris, vel per solam relationem Patris, ut Doctores dicunt, quia ipsa relatio est hypostasis et personalitas; in vero creatis est productio actualis, sive origo activa, per hanc enim non constituitur in actu 1o.

110 Ob 5o. auxilium Divinae gratiae redditur efficax per concursum conditionate futurum, ut contra scholam Divi Thomae docent DD nostrae Societatis, et tamen talis concursus non se tenet ex parte gratiae, sive actus primi, sed ex parte effectus, sive actus secundi, ergo etc. R. 1o. per concursum conditionate futurum redditur auxilium efficax in ratione efficacis, non tamen in ratione potentis producere actum; potentia enim cum entitate auxilii supernaturalis simpliciter redditur potens in actu 1o ad productionem actus, ante ipsum

auin conditionate, t abse futurum.

221 R. 2o neq. licam. q.o auxilium efficax
n. pot intelligi sine consensu conditionate
futuro a Deo praeviso in sive conditionato per sciam conditionatam; ptr haberet libertatem, cum antecederet
auin, et aliunde nullis cum illo n. posset n. operari: ne
igr ledatur libertas nullis det auxilium constitui in rae
efficacis per consensum liberum nullis conditionate futurum.
Dico ita bene indgi constitutla in aii 1o per supplementi:
tem, et conditiones ex pe ca, sine actoe possibili.

Corollaria ex dtt.

222 Ex dtt. sequitur 1o actoem ee auin cum n.
minus qm effus, siquidem egreditur a ca n. minus qm
effus productus per ipsam actoem: unde sicut effus nullo
mo constituit cam in aii 1o ita neque actio: ca enim
nullo mo constituitur in aii 1o per id quod se het ex pe
effus, sed per id quod se het ex pe ipsius ca; actio uo e
influxus ca tenens se ex pe effus, ut porte uia et causalitas
ad illum.

223 Confir. q.o ca n. constituitur in aii 1o potens
producere actoem per ipsam actoem, alr
idem a se ipso praecederetur, siquidem actio eadem n. distinguitur a possibili, per quam ca constitueretur potens producere actoem eandem; q.o per aliquid diversum ab actoe
constituitur in aii 1o.

224 Sequitur 2o concursum Dei generalem in
aii 1o ee ordinem praeparatam per decretum Dei concurrendi cum causis secundis: concursus uo
Dei in aii 2o, e causalitas extrinseca, et ideo n. constituit
cam in aii 1o: Sequitur 3o remotioem impedimenti
tenentis se ex pe effus n. constituere cam in aii 1o immo
uo remotioem impedimenti tenentis se ex pe causae, ut
pot ex dtt.

An Cā in actu 1o possibilitas essentialis suorum effectuum possi-
bilium?

116 R. affirmative cum P. Suarez in Metha disputatione 47 sec. 3a nu. 11 P. Hurt. in phisica disputatione 2a nu. 47 P. Arriag. ibidem disp. 7a nu. 12 Pater Compt. disp. 8o et aliis. Prob. quia si effectus esset impossibilis, impossibilis etiam foret in cā virtus productiva ejusdem effectuum, sed virtus productiva non distinguitur ab ipsa cā, quae etiam impossibilis esset ipsa cā.

Maior prob. quia virtus productiva effectus in cā nihil aliud est quam continentia ejusdem effectus; quae implicante effectu implicaret etiam virtus illius productiva, et consequenter implicaret etiam cā, quae a tali continentia non distinguitur: unde si non esset possibilis sta, neque etiam mens; si non esset possibilis intellectio, neque etiam effectus. Et sic de caeteris non enim potest intelligi sta nisi in ordine ad mentem, neque virtus ejusdem in ordine ad intellectionem.

117 Arg. 1o pro Patre Oviedo in Metha contro-versia 10 puncto 4o et P. Soar. in phi-sica 2o disp. 1o sect. 2a nu. 16. effectus possibilis nihil est physicum sive reale ante, quia cā non potest dependere ab effectu possibili nec illum respicere essentialiter. R. neg. conseq. quia cā non dependet ab effectu possibili ut ab influente, sed tamquam a terminus, qua ratione etiam conceptus chimaerae dependet ab ipsa chimaera, quae nihil est, et sta negata a negatione.

118 Arg. 2o. Cā non est essentialiter connexa cum effectu existente. quia neque cum effectu possibili. R. quidem effectus existens non distinguitur a possibili. Neg. conseq. ad probationem dic effectum possibilem distingui ab existente sin qualiquam ad statum, tamen non per realem et entitatem: distinguitur enim status rei ut possibilis ab statu rei ut existentis.

119 Quod ut intelligas adverte statum possi-bilem per dicere talem entitatem posse existere, et ex ejus extra non sequi duo contradictoria, status vero extra diceret ipsam met entitatem, et actionem per quam ponitur extra cās, quae actio cum sit connexa illi entitati,

congenter het illum statum, ac proinde posset causa respicere effectus ut possibiles et non ut existentes reduplicando sub talem statum, quod non sit respicit causa ipsos effectus existentes, sed ipsam entitatem et essentiam effectus existentis dictam in recto

120 Arg 3°. causa antecedit effectum, quod non est relatam transcendens ad illum siquidem relata sit simul natura. R. neg. conseq. quod causa non respicit suos effectus apriori, sed aposteriori, tamen [illegible] sua virtute, ad quos non obstat quod causa sit prior illis.

121 Arg 4°. causa finalis non respicit essentialiter suos effectus, ergo [illegible], quod effectus proprius est omni causa finalis, est actus voluntatis. Sed obiectum amatum non dependet essentialiter ab amore sui, sicut neque obiectum cognitum a cognitione; quod causa finalis, quod est obiectum amatum non dependet essentialiter a suo effectu, nimirum ab amore sui. R. obiectum amatum dependere essentialiter ab amore, in ratione movendi et non in ratione puri obiecti, quod si non esset possibilis amor ad quem moveret bonitas finis, neque ipsa bonitas foret possibilis.

122 Arg 5°. causa respicit effectus mediante actione, quod non illos respicit essentialiter. R. neg. ant. de causa in actu, quod haec ante actionem est de se immediate et essentialiter potens producere suos effectus, quod in eius [illegible] convenienter: [illegible] est [illegible] essentialiter posse producere [illegible] [illegible], ignis posse producere calorem ante actionem [illegible] etc. Adde quod non respicit obiectum mediantibus actibus et tamen essentialiter illud respicit.

123 Instabis: si causa respiceret essentialiter suos effectus per se ipsam, etiam se ipsam respiceret, [illegible] mediante, cum effectus respiciunt ipsam causam, sed hoc est inconveniens ergo [illegible]. R. neg. min., quod nullum est inconveniens quod causa ratione effectus se ipsam mediate respiciat.

§ 3

An causa respiciat suos effectus in actu an in [illegible].

124 R. illos respicere esse non sit in loci et in-
ditate sed etiam ditate et in indivo. Ita Ponce in
phil. disp. 8ª nº 32. Pr. axiq. disp. 7 nº 22. Pr. Joan.
1 pr. situat. nº 19. Ratio quia implicante hoc nº effectum
in indivo implicaret etiam loca tum ab illa separatur
omni ratione talis effectus, et potentia ad illum producendum quam loca
respicit esset hunc nº effectum in indivo.

125 Confirmatur quia loca respicit suos effectus ut producibiles; sed effectus non sunt producibiles in loci et in ditate sed in ditate et in indivo; quia illos respicit in indivo. Unde adverte locam respicere esset suos effectus in loci nihil aliud esse quam illos respicere in ditate, seu omnes simul respicere nº in indivo nihil aliud est quam respicere hunc et illud effectum ditate.

126 Dices 1º: loca non potest producere omnes suos effectus simul, quia neque respicit omnes simul in indivo. R. neg. conseq. quia ex parte loca spatur aequaliter ad producendos eos effectus in indivo, et ideo loca illos omnes simul respicit; ex parte loci effectus implicat quod omnes simul producantur et ideo loca non potest omnes simul producere: sicut omnipotentia ex parte sui potest simul representare praesens et futurum, implicat tamen ex parte principii esse simul existens et futurum.

127 Dices 2º: loca determinatur a Deum ad productionem effectus in indivo, quia non illud continet in indivo. R. neg. conseq. imo determinatio Dei ad productionem effectus in indivo supponit talem effectum contineri in loca; alias non determinaretur a Deo ad illius productionem.

128 Dices 3º: loca est una, quia respicit effectus ad unum, quia non illos respicit in indivo, siquidem ut sic non sunt unum sed plures. R. tam esse unam quatenus respicit suos effectus in indivo sub una ratione formali, nempe sub ratione producibilis sicut potentia visiva est una quia respicit omnes colores in parti sub una ratione formali visibilitatis.

ã hoc nũo dicitur tũm unus et poũ hēre unum terũ actiuitatis:

229 Sit etiã qto dicitur poẽs habere colorum uerum neq colorum hēre pro obiecto coloratum intelligitur habere pro obiecto omnes colores, quos uidet in indiuiduo secundum suas rationes speciales. nõ enim colorum uidet colorum, quia color ē; sed etiã q colorē sed etiã q ē albedo, et hijs albedo: unde implicatoriè albedinem etiã implicaret hec pro uisiua q de facto daretur siquidem eam nõ posse uidere oĩa colorata, q de facto uidere pot.

230 Dices 5: sal oipõa diuina nõ respicit effectus possibiles in indiuiduo, alr respicere peccatum in indiuo, et illum ĩtos modo cognosceretur quod uidetur absurdum. R neg assumptum, q nullum ē absurdum qd oipõa diuina respiciat in indiuo peccatum per modum possibile, et sub ea ũlis; tũ sit enim ad illud concurrit in indiuo, nõ nõ ut ea parte propria et pono malitiæ moralis. respicit q oipõa illud in indiuo peccatum quatenus ẽ entitas phisica, nõ nõ quatenus ẽ contra mores.

231 Ex dd dicitur effectus etiam respicere suas cas in indiuo. cum nõ sit minus essentialis effectui posse produci a suis causis, qm causis posse producere suos effectus. Atque dices quod hic numero calor nõ postulet produci ab hoc nũo igne. R. enim nõ postulare produci ab hoc nõ igne quoad existentiam, maxiẽ nõ quoad essentiam seu possibilitatem, ĩ postulat posse produci ab hoc nõ igne in quo continetur, ut nõ sit essentiale huic nõ calori hēre existentiam ab hoc nõ igne.

§ 4 us

An ca 2a respiciat essentialr suos effectus

232 Petit hæc quæstio, utrum oipõa diuina sit

relatum tuas cendens ad creaturas possibiles, ita ut omnibus et una tantum illarum implicante implicaret etiam omnipotentia Divina. Ita asserit cum Vazquez, Mastrio, P. Ruiz, P. Tannero, P. Salas, P. Granados, P. Amicus, P. Zun., P. Lugo de in Lavicae disp. 2 sec. 3a P. Arriaga in physica disp. post. nº 20 et tomo 2º in 3am parte disp. 1º a no ... ib. P. Compton in physica disp. 6a sec. 1a per totam: et eiusd. Thomas Tnarti libro 2º de attributis cap. 28 cum aliis, quos sequuntur et in fine citant.

133 Prob. 1a omnipotentia Divina quo modo datur continet eminenter omnia possibilia, ergo implicantibus possibilibus implicaret etiam haec omnipotentia quae de facto datur. Prob. conseq. quia continentia eminentialis possibilium non est distincta ab omnipotentia Divina. Sed implicantibus possibilibus implicaret talis continentia, ergo implicantibus possibilibus implicaret omnipotentia.

134 Confirm. 1a ideo omnipotentia non continet chymeram quia chymera implicat, ergo si possibilia implicarent non posset omnipotentia illa continere eminenter, ac proinde foret diversa ab hac omnipotentia quae de facto datur; sicut potentia quae non posset videre esset diversa ab ea quae videre potest, et potentia quae non posset audire foret diversa ab ea quae audire possit. Et sic de ceteris.

135 Resp. ad versari omnipotentiam Divinam connecti cum possibilibus absolutis seu in esse absoluto, sive conceptum 2dum non vero sive conceptum primum: conceptus primus Divinae omnipotentiae est potentia Divina prior omni creatura possibili potens quae producere conditionate quidquid non implicat, siquidem sit. Quod sic non connectitur cum possibilitate absoluta creaturarum sed solum cum conditionata, siquidem potest omnipotentia Divina intelligi per ulla dentur possibilia absoluta cum eo solum quod talia possibilia possit producere conditionate, si dentur: ac

proinde implicantibus possibilibus absq. ni dependeretur
ex ipso sui conceptum primarium.

136 Conceptus 2ius scientiae est conflatum ex ipso entitate Divina dicta in recto et possibilibus absq. dictis in obliquo, et ut sic est scientia posterior possibilibus sumptis in esse absoluto, qui conflatur ex illis. Dicunt igitur adversarii hunc conceptum 2um scientiae cognosci absolute cum possibilibus absq. et dependendum fore illis implicantibus, non quod dependeatur aliquid Divinum, sed quia tollantur possibilia, quae dicuntur in obliquo.

137 Sed contra 1º quia hic conceptus secundarius scientiae sub sui rectum, includit aliquid Divinum, quia etiam aliquid Divinum cognoscitur absolute cum possibilibus absq. ac proinde illis implicantibus dependeretur. Si dicant conceptum 2um scientiae cognosci cum possibilibus sui obliquum id est negatorium. Siquidem obliquum conceptus secundarii scientiae sunt possibilia, unde dicere conceptum 2um scientiae cognosci cum possibilibus sui obliquum, est dicere possibilia cognosci secum, seu cum se ipsis.

138 Contra 2º quia iuxta adversarios conceptus 1ius Divinae scientiae cognoscitur absolute cum possibilibus in esse conditionato sine ullo inconvenienti, quia etiam cognoscetur cum possibilibus in esse absoluto. Siquidem possibilia tam in esse absoluto quam in esse conditionato sunt quid creatum et indefectibile.

139 Contra 3º quia contingentia conditionata possibilium, per quam explicant conceptum 2um Divinae scientiae, est fictitia et chimerica. Fictitium enim est scientiam Divinam continere possibilia conditionate si quae implicent et non absolute: alias possibilia non viderentur a Deo neque adaequate in scientia Divina tam quam in esse absoluto sed sub conditionate quia sub conditionate in scientia continerentur: hoc autem est contra veram et firmam doctrinam.

140 Deinde sequeretur ex hoc dari posse

illum et implicaret intelligibile quod si aliquid foret intelligibile conditionate, a Deo cognosceretur: item dari in casu de facto virtutem ad amandum, casu quo non implicet casum amare: sic dari in Deo virtutem ad producendum alium Deum, casu non implicaret alius Deus, tandem posset dici hunc eundem Patrem aeternum, et implicaret hic non filius, quod ad hunc posset illum producere si non implicaret.

141 Confirmatur haec insinuatio: quod Deus simpliciter et absolute dicitur non habere virtutem ad producendum 2 Deum, solum quod implicat absolute 2 Deum produci a Deo; quod etiam Deus dicitur absolute non habere potentiam ad producendum possibilia, si possibilia absolute implicarent produci a Deo.

142 tandem. Contra datam solutionem adversariorum. Et 4o et efficaciter, quod scientia Divina secundum suam inspicationem entitativam et conceptum intrinsecum essentialiter connectitur cum possibilibus in esse absoluto prout sunt scibilia ita ut si implicarent possibilitas absoluta horum etiam implicaret et dependeret esse scientiae Divinae; quod idem dicendum de omnipotentia Divina.

143 Probatur antecedens, quod scientia Divina est vitalis et expressa scientia ac repraesentativa possibilitatum in esse absoluto sed omnis repraesentatio vitalis et scientia expressa adaequatur obiecto cum illo essentialiter connectitur, ita ut destructo obiecto ipsa etiam variata pereat. quod erat.

144 Confirmatur: quod si scientia Divina secundum suam entitativam inspicationem et conceptum intrinsecum, repraesentaret sola possibilia conditionata posito possibilitate absoluta vel horum, varieretur talis scientia, siquidem variaretur repraesentatio illa essentialis; hoc autem non est dicendum. quod erat. Neque hic recurri potest ad conceptum intrinsecum; nam scientia et cognitio non constatur ex entitate cognitionis, et obiecti repraesentati; sed solum ex repraesentatione obiecti; obiectum enim non est pars scientiae sed terminus illius: et idem dicendum de impossibilibus quae non sunt partes, sed solum termini omnipotentiae.

Solvuntur ergo contraria

145 Contrariam sententiam sequitur P. Mass. 1a p. disp. 104 cap. 6 n.o vinta quattro P. Arrubal 1a p. disp. 8a cap. 3o et 30 P. Fasolus 1a p. quaone 22 art. 3 n.o 68 P. Ripal. de ente supernali disp. 80 20 P. hurt. in metha. disp. 15 sect. P. Alar. con. tract. 2 disp. 2 cap. 4 n.o 4 P. oviedo in metha controversia decima puncto 4 n.o 3o et alii quos citat et sequitur P. Soarez in phyla tract. 2o disp. 3 sect. 3a n.o 464. Pro 91

146 Arg. 2o: omnipotentia Divina non ordinatur primo ad creaturas, siquidem omnipotentia Divina est ipse Deus; Deus autem non est primo propter creaturas, sed propter se, quia non cognoscitur effective cum creaturis possibilibus. Resp. 1o neg. ant.; siquidem omnipotentia Divina ordinatur primo ad creaturas possibiles in ratione causae, seu virtus productiva talium creaturarum: et sic enim sicut sit constitutiva Dei, est tamen illius constitutiva in ordine ad creaturas, seu in ratione boni communicabilis ad extra: sicut potentia productiva est constitutiva cuiuslibet causae in ordine ad effectus ad quos primo ordinatur.

147 Adverte tamen quod licet omnipotentia Divina ordinatur primo ad creaturas, non tamen est primario propter illas, sicut P. Eternus ordinatur primo ad filium, et non tamen est primo propter illum, immo econtra filius est primo propter Patrem: et ratio huius est, quia esse primo propter aliquid est habere illud aliquid pro causa seu principio, a quo accipiat esse; sic effectus est primo propter causam, filius est primario propter Patrem, a quo accepit esse.

148 Ad rationem ordinari primo ad aliquid, est habere illud aliquid pro termino primo in quem tendit et dirigitur illud quod ordinatur: et sic se habet omnipotentia Dei, quia habet pro termino primo sua activitatis possibilia, ad quae essentialiter ordinatur, non tamen est primo propter possibilia, quia non accepit esse ab illis, siquidem possibilia non sunt causa tamen Divinae omnipotentiae, licet cum illa effective cognoscantur. Et hinc

149 R. 2o ad 1o possum arguere et requirit ad creationem effectum, sive ad virtutem transeuntem, quod unum

ordinetur ipso ad aliud, neque sit ipsi propter illud, siquidem Iustitia cognoscitur effectu cum attendit ad id, quod est eius transgressores, cum tamen ordinetur ipso neque illi ipso propter illud, immo econtra aliis est ipso propter Iustitiam, et ad illam ipso ordinatur: item quaelibet res cognoscitur effectu cum omnibus aliis, quae sit ipso propter illas, nec ad illas ipso ordinetur: sufficit ergo ad veritatem transeatur, quod unum non possit praesistere sine alio, et sic se habet divina essentia cum possibilibus.

180 Resp: Ex hoc sequitur essentiam divinam specificari per ceteris possibilibus. Resp. concedendo illatum: specificatur enim essentia divina a possibilibus, tam quam per signum ex quo cognoscitur, quia nobis essentia ipsa cognita cum ipsis possibilibus. Quod tamen specificatur per illas tam quam per causas in essentiis sic illa non specificatur per illa tam quam per signa quod nobis innotescit in illis esse ex [illegible] dicitur [illegible] vel [illegible] vel conditionata.

181 Urgebis: Deus est ens a se, quod implicat cum ceteris possibilibus [illegible] existere Deus. Resp. neg. conseq. quia ens a se solum excludit omnem causam sui, non vero connexionem cum alio, quod continetur in eius notitia. Inferes: ergo essentia divina dependebit a possibilibus, cum sine illis non possit praesistere. Resp. neg. illatum, quia etiam una persona divina non potest praesistere sine alia, et tamen una ab alia non dependet, hoc enim solum exigit connexionem essentialem.

182 Ad dependentiam igitur unius ab alio, requiritur quod res dependens accipiat ab illa a qua dependet esse dictum, vel amittat de possibili per influxum defectibilem, si dependentia sit a priori, qualis est dependentia effectus a causa, vel quod possit amittere [illegible] destructa [illegible] alterius, si dependentia sit a posteriori, qualis est dependentia [illegible] a suis praerequisitis extrinsecis.

183 Cum ergo possibilia neque influunt in essentiam, neque extra essentiam amitti possit per destructionem

possibilium, cum possibilia sint omnino varia et independentia, sequitur Deum seu omnipotentiam divinam neque a priori neque a posteriori dependere a creaturis possibilibus.

154 Addunt Patrem Arriaga et Fratrem Compton nullum reputare inconveniens quod omnipotentia divina dependeat a creaturis possibilibus a posteriori tamquam a termino; sicut non est inconveniens quod Deus dependeat ab impossibilitate chymaerae, ab actu Dei impossibilium et ab infinitis negationibus: haec enim dependentia non est imperfectio in Deo, immo est maxima perfectio, cum sit continentia creaturum possibilium quas potest habere pro termino sua activitas; et ex hoc capite etiam continentia formalis non est imperfectio in Deo, siquidem est illius virtutis propria.

155 Ex dictis patet omnipotentiam divinam esse virtutem infinitam constitutivam Dei in ordine ad creaturas, et in ordine ad producendum quidquid non implicat absolute vel conditionate; siquidem Deus non habet de facto talem virtutem, seu virtutem conditionatam ad producendam chymaeram ex eo quod haec implicet. Sed si possibilia implicarent haberent se eodem modo ac quo chymaera; ergo tunc non haberet Deus virtutem conditionatam ad productionem illorum.

156 Unde si omnia possibilia implicarent falsa esset haec propositio — Deus potest producere quidquid non implicat — quia supponeret dari in Deo necessariam virtutem operativam a dextra et aliquid esse possibile ex parte objecti; quod est falsum: sicut hae propositiones — Petrus videt quidquid visibile — dato quod nihil esset visibile — et Petrus occidit omnes homines in foro — dato quod nullus homo esset in foro, essent falsae, quia essent de subjecto non supponente, et supponerent pro subjecto quod non datur.

Alia argumenta

257 Arg. 2°. immensitas Divina sic manet
eadem et de medio tollantur res extensae seu aggrega-
ta corporis pondere: aliter immensitas quae de facto datur esset
diversa ab illa quae fuit ab aeterno, cum ab aeterno non da-
rentur spatia seu certa corporis pondere. quae etiam ag-
omnipotentia Divina sic manebit eadem et implicet possibilia
corporis pondere. R. neg. cons., quia immensitas Divina con-
sistit in omnipotentia non connectitur essentialiter cum variis cum
aliis creaturis, quae est congeries et in tempore, nec enim
Divinum potest connecti varie cum essentialiter cum re con-
tingenti, alias posset desinere quod est falsum, et ideo immen-
sitas Divina sic manet eadem et de medio tollantur
res extensae.

258 At omnia possibilia et omnia varia, ac pro-
inde nullum est in creaturis quod omnipotentia
cum illis connectatur essentialiter, cum ex hac connexione non
sequeretur omnipotentiam posse desinere. Et hinc retorques ar-
gumentum quia et immensitas Divina non connectatur essentialiter cum
spatiis extensis, sed aliorum congeriem connectitur tamen
cum spatiis possibilibus, ita ut spatiis implicantibus im-
plicaret etiam immensitas Divina, quia essentialiter est corresp-
ondentia ad spatium — quia etiam et omnipotentia Divina quae con-
nectatur essentialiter cum creaturis futuris et extensis, et illorum
congeriem, connectitur tamen cum possibilibus ita ut illis
implicantibus implicaret etiam omnipotentia, quia essentialiter est potentia
ad producendum ad extra quidquid non implicat —

259 Inst: gladius in vagina retentus, et
per accidens de facto nihil in na-
tura feriret, tamen de se esset aptus ad feriendum quidquid illi ob-
iceretur quia sic omnipotentia in natura possibilium implicantibus possibilibus, dum intelligeretur potens producere
quidquid non implicaret et per accidens de facto ad
nullum possibile tenditur.

260 R. dist. ant. gladius in vagina re-
tentus esset de se aptus ad feriendum, si forent possibilia cor-

corpora ferienda, ido aiij, si n̄ forent possibia corpora ferienda neq aij. unde sc ille gladius in nalus rotatus nil̃ feriret aij ad hoc haret uirtutem impsectam ad feriendum, q ad hoc forent possibile corpus feriant, et n̄ aliter. Et idem dicendi de oipõe Dinã in nalus Creaturarum possibiliu.

161 Arg 3o. Scia Dinã libera posset permanere quoad suam entitatem impsectam, sc n̄ darentur futura q de facto dantur t per impossibile amitterent futuritionem. go idem dicendi de oipõa et de scia nariõ implicantibus possibilibus. R. neg. conam, q futuritio, sicut et preteritio, ac extrã quasi Creaturum adse et contingens, ac proinde si scia Dinã cum illis effatis commetaretur, esset etiã contingens quoad suam entitatem impsectam, ac proinde posset desinere sicut et ipsa Creatura, quod n̄ et dicendi.

162 Ast iio possibia et oia naria neque possunt desinere, cum n̄ dependeant a libera uolte Dei quoad possibilitatem. Et ideo oipõa et scia naria sc cum illis effatis connectantur n̄ manent defectibiles. Addit R. Arig et complta naxam ditem uolts et scia Dinã libera n̄ ee trans ferendam ad explanda glia atributa Dinã, si eni aduersarij fatentur n̄ intelligere uolicem et sciam Dinam liberam neque in uia posse intelligi, cur etm uolunt n̄ intelligere alia prata Dinã, atque insistere dicti naria, ut nil̃ penitus intelligant de Deo.

163 Arg 4o. Deus e oipotens sc n̄ possit producere chymeram, go etiã esset oipotens sc n̄ posset producere formicam illam implicante. R. neg. conam, q Deus n̄ continet in sua uirtute productiva chymeram cum ex illius productione sequantur duo contradictoria et ideo sc illam n̄ possit producere n̄ desinit ee oipotens, siquidem oipõa sol continet illas entitates, ex quarum productione n̄

sequuntur duo contradictoria.

164 Ad 10 implicante formica q. iis n. im-
plicat, desineret Deus esse existens, quia
amitteret contingentiam seu virtutem productivam formicæ
quam nunc habet, et consequenter esset alius Deus essentialiter diversus
ab hoc q. de facto datur, cum n. haberet praedicatum essentiale, nempe
contingentiam formicæ quod habet hic Deus de facto: talis
autem Deus diversus ab hoc ë oiò chymericus et commentitius
ac relativus existens.

165 Arg. 5º. [illegible] Divina ë prior possibilibus
q. in illo priori quo antiquat possibilia
pot intelligi sine illis, ac proinde n. connectitur cum
illis essentialiter. R. dist. ans. [illegible] Divina ë prior possibilibus
prioritate aliqua in quo sine illis intelligatur nego ans.
prioritate a quo, transeat ans.; hæc autem prioritas a quo
n. tollit simultatem pro eodem priori, neque necessariam
connexionem [illegible] cum possibilibus, ut patet in Patre Æterno
cum filio, et in qualibet causa cum effectibus possibilibus.

166 Unde hæc propositio — ideo Deus pot.
producere formicam, q. hæc ë possibilis
— n. denotat antiam, sed consimultaneam et conne-
xionem, sicut hæc — ideo Deus ë homo, q. ë [illegible]
et sicut hæc — ideo Pater Æternus produxit filium, q. hic
ë producibilis: ex qua n. sequitur ad [illegible] esse Deus hoïe
et filium Deus esse possibilem Patrem, sed esse sit ë
concomitanter [illegible] connexionem unius cum alio.

Deducuntur aliqua ex dictis

167 Ex dictis deducitur 1º [illegible] Divinam in toto
rigore esse relativum transcendens ad possibilia, q. rela-
tivum transcendens nihil aliud ë quam entitas unius rei
essentialiter connexa cum alia, ita ut una deficiente et
implicante, alia etiam deficiat et implicet; sed ita

se hut. oppoa Diva in in possibilium. g. ora

268 Deducitur 2º n ee de roe relatum trancentis desipere cum bin qn sua perfectibili; siquidem qualibet eq. repicit transcate impossibilia qn per illam perficiatur. ipt go e de roe relati transcentis connecti essate cum suo teo.

269 Deducitur 3º n ee de roe relati transcentis despia a suo teo neque obi defectibilite, ut pet in perfectis Divis, q. st adinvicem relata transcendentia qn habiant inter se depian t defectibilitem.

270 Neque obst quod si trana de constarin possibilis desiceret ipse Deus; q. talis connexio cum tranis arguit defectibilitem in Deo. Si neg. conam, q. ipt deficeret Deus sub conditione impossibili, qd n arguit de fectabilitem t depraiv cum impossibile sit qd detur talis conditio; sic defiiceret ipse Deus, si Diceret D n esset perite: deficeret D, si illi perite esset mendacium.

271 Inst ex hoc sequi oppoa Diva n esse magis raria qn possibilia, siquidem unum relatum transcendens n e magis rarum qn alio. Neg. oppoam Divam n ee magis rariam possibilia ressibile ex claudente consequentia, q. ognate ex claudent consequentiam, esset tn magis rariam possibilis ressibile ex celsitudine D nobilitatis, q. e nobior d excellentior illis; sicut lo creata e magis prario suis effectibus possibilibus ressibilitate et nobilitatis n ro ressibilitate ex claudente consequentiam.

272 Deducitur 4º Deum n ee relatum predicate ad tranis existentis; q. relatio predicalis, rº loie e aliquid insitum ad reniens rei in suo ee constitute ac resultans posa extra teo, et desinens perimente extra eiusdem teo. Deus autem neque pot recipere amittere aliquid insitum de novo, atr

mutaretur et ideo n. pot referri ad causas per actuem
praedicamentalem: pot tn per translationem, q. e oio vindicta ab
effia rei, neque requirit extrem contingentem sed possi-
bilitatem maxiam, et immutabilitem.

§ VI

De ca in aii 2o

273 Ca constituitur formaliter in aii 2o per suam
causalitatem: sicut iste formali constituitur in aii 2o per
suam intellectionem: notitia per suam notitiam: ig-
nis per suam calefactionem. Causalitas autem definitur
influxus seu vis qua ca in suo gere aii influit
ee in effectum.

274 Unde causalitas n. e relatio praedica-
tis ca ad effectum, tum q. relatio n.
e influxus sed potius resultat ex influxu ca in eff-
ectum: tum q. relatio supponit effectum causatum, q. n. e
causalitas illius, causalitas enim e prior na suo effectu.

275 Ad causalitatem q. duae requiruntur
conditiones: 1a ut ipsa causalitas immediate
dependeat a ca, sin minus daretur processus in infi-
nitum si mediante alia dependeret a ca. 2a ut
mediante illa dependeat effectus a ca. alias ad nihil in-
serviret causalitas.

276 Quaeritur causalitas sit aliquid ex na
rei distinctum a ca. R. affirmative cum com.
q. illa q. possunt separari distinguuntur ex na rei, sed ca
pot separari a causalitate, siquidem Deus q. e ca ab
aeterno extitit sine causalitate, cum nihil ab aeterno ca-
usaverit ad extra. Sic pater videndo anatem extitit
sine sua causalitate, cum anas n. videat. q. causali-
tas seu anatis operatio e aliquid ex na rei distinctum
a causa.

277 Dices 1o causalitas q. e ipsa causa

t. effici sit tum ca. q. n. e aliquid distinctum a ca. Prob. neg.
hoc, q. causalitas tamen sit actio qua ca. operatur, eadem no-
ta sit a effic. [illegible] calcendo qua [illegible] causantis, significans [illegible]
a eius [illegible] [illegible] qua in [illegible] causat [illegible], nec [illegible]
a eius [illegible] aliquid causans.

478 Dices 2o. Dattum qd denotatur sit [illegible]
sine nova entitate super addita denotatur sit.
q. sicut ca. qta operatur, q. totam potiam effici sine nova enti-
tate super addita determinabitur producens seu causans. Resp. [illegible]
[illegible] de quo sup. in tota. Ad 1m dato ante neg. tum. quia
denotio sit a sit denomi. [illegible] in [illegible] pot a [illegible]
peant [illegible] tum sine ulla nova entitate. ad vero denomi
procedentis e aliquid physicum a visibilem sat. ex pe fii qui
physice causatur, de proinde n. pot. praestari a ca. tum hec
n. sit physice a [illegible] in effici.

C. VI

An causalitas ponatur ex parte effectus.

479 Resp. aff. tum com. Prob. q. ubicatio e in re ubi-
cata, subsistia in re subsistente, duratio in re durante, q.
etiam causalitas in re causata. Confir. 1o. q. causalitas n. pot
poni ex pe ca. 1o alioqui tories mutaretur Deus quoties
per adventum causalitatis aliquid de novo produceret.
Confir. 2o. q. causalitas finis est [illegible] e existentia fine, q. n.
pot causalitas poni ex pe ca. finalis, a sic de aliis cis.

480 Obj. 1o. productio activa in divinis ponitur
ex pe persa producentis, q. etiam productio
seu causalitas in creatis ponetur ex pe ca. Resp. neg. cons.
q. productio activa in Divinis, t. e relatio, t. subsistia const-
tituens personam, a ideo debet poni ex pe persa produ-
centis qua constituit, nec tum sit indistincta ab ipsa
persa producente; causalitas vero creata n. constituit
cam, nec e ab illa indistincta.

181 Addo quod producens in diversis est essentialiter et intrinsece causans producens et ideo productio debet poni ex parte illius; causa vero creata non est intrinsece et essentialiter causans, sed solus effectus est intrinsece et auto productus et dependens; ac proinde productio et causalitas debet identificari cum effectu et non cum causa.

182 Obj. 2°. Causa denominatur producens a productione existente in effectu, quo effectus potest etiam denominari productus a productione existente in causa. R. neg. conseq. disparitas est quia effectus est intrinsece dependens a causa non potest autem tale denominationem intrinsecam ab aliquo extrinseco; causa vero non est intrinseca causans et ideo potest denominari causans per suam extrinsecam identificatam cum effectu.

183 Obj. 3°. Causalitas est prior effectu quod non potest poni ex parte illius, siquidem causalitas est nisi via effectus, nisi autem nisi supponit suam realiter cum qua identificatur. R. dist. ant. causalitas est prior effectu prioritate temporis seu rei ante in qua neg. causa prioritate originis seu a quo, conc. ant. et dico causalitas sit nisi via effectus cum qua identificatur tantum cum illa identificatur non cum tota ratione non cum tota, et sic ad hoc ultimum requiritur quod realitas sit prior sua via.

184 Obj. 4°. Solum denominatur cognitum et amatum a cognitione et amore posito ex parte cognoscentis et amantis. quod similiter effectus denominabitur productus a productione posita ex parte producentis. R. neg. conseq. quia denominatio cognitum et amatum est similiter omnino extrinseca illorum et ideo possunt provenire a formis in alio existentibus; denominatio vero producti et dependentis a intrinseca effectui, et ideo debet poni ex parte illius.

§. II.

An causalitas debet quaeri ab effectu?

185 R. affirmative cum ... Probatur: quia potest extra effectum